

[Niels Westerby.]

ganske vist kan vi måske slippe uden om at skulle have en dispensationsbestemmelse, hvis det ikke kan laves på den af mig først skitserede måde — indføre en dispensationsbestemmelse, hvorefter finansministeren kan fritage en virksomhed for skat, når den overgår til almene formål, socialt betonedede, kulturelt betonedede eller andre gode formål af samfundsmæssig interesse.

Finansministeren (Grünbaum): Ja, også i dette tilfælde kan jeg takke for almindelig tilslutning fra alle sider. Da der skal ned sættes udvalg, kan man jo tage de spørgsmål, som er rejst her, op til nærmere behandling i udvalget. Jeg synes ikke, at den tankegang, som hr. Per Federspiel var inde på, er rigtig. Jeg er helt enig i det, som hr. Fanger sagde, og det, som hr. Niels Helveg Petersen sagde: der må være lige muligheder, også over for det skattemæssige, eller lige risiko, eller hvad man vil kalde det, over for det skattemæssige. Det, man tilstræber, er, at virksomhederne stilles lige, og at det skattemæssige ikke skal være afgørende for, hvilken form for virksomhedsorganisation man faktisk vælger. Hvis man derfor ved overgang fra den ene organisationsform til den anden, kan få særlige skattefordele, så må loven ændres, således at sådanne særlige fordele ikke kommer til at optræde; det forstod jeg også var hr. Fangers hovedindstilling til disse forslag.

Jeg kan ikke på stående fod tage stilling til, hvorvidt vi bør gøre noget ved det problem, der blev rejst om de velgørende institutioner eller selskaber, men det kan man jo se på i udvalget; det har jeg ikke noget imod.

Spørgsmålet om pensionskasserne, som hr. Niels Westerby rejste, kan man jo naturligvis se på; det har ikke nogen direkte relation til det, der foreligger her. Reglen er jo nu, at det er de pensionskasser, som omfatter lønmodtagere, der er inde under tilsynet; hvis andre laver en sam-

menslutning, hvor de vil have en eller anden pensionsordning, ligger det altså udenfor.

Jeg kan sige, at når finansministeren får en beføjelse til at dispensere i de tilfælde, der er omtalt i forslaget, vil det naturligvis ske efter de samme principper, som bliver fulgt dér, hvor der er et offentligt tilsyn.

Fanger: Det, der kalder mig herop igen, er de bemærkninger, vi fik fra socialistisk folkeparti, også fra det radikale venstre og vel også fra venstres side, om, at der måtte være store vanskeligheder for administrationen af beskatningen af kooperative virksomheder, når der var de to forskellige beskatningsformer, hvoraf den ene var en beskatning af en fiktiv indkomst. Her kan jeg ikke lade være med at gøre opmærksom på, at det konservative folkepartis forslag i sin tid gik ud på en ensartet beskatning af alle kooperative virksomheder, og den ville altså ikke have givet disse vanskeligheder. Men der blev jo indgået et forlig mellem socialdemokratiet, venstre og det radikale parti om, at man skulle have denne deling. Skulle der nu efter valget være blevet et nyt flertal for at ændre dette til en ensartet beskatning, skulle jeg da kun hilse det med glæde.

Per Federspiel: Når ministeren siger, at der ikke må være nogen fordel ved at gå over fra den ene beskatningsform til den anden, kan jeg naturligvis være helt enig. Der må ikke, om jeg så må sige, spekuleres i skattesystemet. Men det var ikke det, mine bemærkninger gik på. De gik på dette, at ministeren ganske åbenbart opfatter opsparede reserver som noget nærmest strafbart, som noget, der ved overgang til en anden form — som kan have fuldstændig tilfældige årsager — skal inddrages til fordel for statskassen. Men hvordan vil de komme til at foreligge? Det er jo ikke almindeligt, at man i kooperative selskaber ophober store kontante reserver. De vil foreligge i form af nedskrivning af værdierne,